

1



Ik lag voor dood op het kerkhof. Er was een uur voorbijgekropen sinds de begrafenisgangers verdrietig het laatste afscheid hadden genomen.

Om twaalf uur, precies op het moment dat we anders aan tafel zouden zijn gegaan voor de lunch, was de stoet van Buckshaw vertrokken: mijn glimmende rozenhouten kist was uit de salon gehaald en langzaam over de brede stenen trap naar de oprijlaan gedragen en vervolgens met hartverscheurend gemak door de openstaande deur van de gereedstaande lijkwagen geschoven, waarbij een klein boeket veldbloemen dat er door een bedroefde dorpling was neergelegd werd vermorzeld.

Daarna was de lange rit gemaakt over de door kastanjabomen omzoomde laan naar de Mulford Gates, waarop klimmende griffioenen zaten die de andere kant op keken toen we langskwamen, hoewel ik nooit zal weten of ze dit deden uit verdriet of uit lusteloosheid.

Dogger, vaders trouwe manusje-van-alles, was met vaste tred

meegelopen naast de trage lijkwagen, zijn hoofd gebogen, zijn hand losjes rustend op het dak, alsof hij mijn stoffelijke resten wilde beschermen tegen iets wat alleen hij kon zien. Bij het hek had een van de doodgravers hem uiteindelijk met handgebaren kunnen overreden om in een gehuurde volgauto te stappen.

En zo hadden ze me naar het dorp Bishop's Lacey gebracht, een sombere stoet die over dezelfde groene laantjes met stoffige heggen was getrokken waar ik toen ik nog leefde vaak had gefietst.

Bij het overvolle kerkhof van de Sint-Tancred hadden ze me voorzichtig uit de lijkwagen gehaald en in een slakkengang tussen de lindes door over het pad gedragen. Aan het eind ervan was ik tijdelijk neergezet op het pas gemaaid gras.

Toen was het tijd voor de dienst aan het gapende graf. De dominee sprak de traditionele woorden uit, hoewel zijn stem een oprecht verdrietige klank had.

Het was de eerste keer dat ik de *Order for the Burial of the Dead* languit liggend aanhoorde. Vorig jaar hadden we samen met vader de begrafenis van de oude Mr. Dean bijgewoond, de groenteboer uit het dorp. Zijn graf bevond zich toevallig op slechts een paar meter afstand van waar mijn kist nu stond. Het was nu al verzakt, zodat er weinig meer van over was dan een rechthoekige holte in het gras, die meestal was gevuld met stilstaand regenwater.

Mijn oudste zus, Ophelia, zei dat het was ingezakt omdat Mr. Dean was opgestaan uit de dood en niet langer lijfelijk aanwezig was, terwijl Daphne, mijn andere zus, beweerde dat hij in een ouder graf eronder was geknald, waarvan de overledene inmiddels was vergaan.

Ik dacht aan de beendersoep onder me, waarvan ik een van de ingrediënten zou worden.

'Flavia Sabina de Luce, 1939-1950' zou de summiere tekst wor-

den op mijn grafsteen, een bescheiden en smaakvol grijsmarmeren geval zonder ruimte voor vals sentiment.

Jammer. Als ik lang genoeg had geleefd, zou ik schriftelijke instructies hebben nagelaten met het verzoek om een vleugje Wordsworth toe te voegen:

Een deerne die geen lof ontving
Door weinigen bemind.

En als ze daar bezwaar tegen zouden hebben, zou ik dit als tweede keus hebben opgegeven:

Het hart dat puur en zuiver is
Valt snel ten prooi aan droefenis.

Alleen Feely, die deze regels uit Thomas Campions *Third Book of Airs* had gezongen terwijl ze piano speelde, zou ze herkennen, maar dat zou zij aan niemand vertellen omdat ze werd verteerd door verdriet en schuldgevoelens.

Mijn gedachten werden onderbroken door de stem van de dominee.

‘... aarde bij aarde, as bij as, stof bij stof, in de zekere en vaste hoop op de opstanding ten eeuwigen leven, door onze Heer, Jezus Christus, die ons vernederd lichaam zal veranderen...’

En opeens waren ze weg en bleef ik alleen achter. Alleen met de wormen.

Dat was het dan, het einde van de levensweg van arme Flavia.

Mijn familie zou inmiddels terug zijn op Buckshaw, verzameld rond de lange eettafel: vader zoals gewoonlijk gehuld in zijn ongenaakbare zwijgzaamheid, Daffy en Feely die elkaar met betraande gezichten omhelsden, terwijl Mrs. Mullet, onze kok-

kin, een schaal met gebrad binnenbracht.

In de tijd dat Daffy *De odyssee* verslond, had ze me eens verteld dat gebraden vlees in het oude Griekenland traditioneel bij begrafenissen werd geserveerd, waarop ik had geantwoord dat er, wat Mrs. Mullets kookkunsten betrof, in tweeënhalftuizend jaar weinig was veranderd.

Maar ik vond dat ik nu ik dood was milder behoorde te oordelen.

Dogger zou uiteraard ontroostbaar zijn. De schat: butler annex chauffeur annex bediende annex tuinman annex rentmeester, een arme, door shellshock geteisterde ziel wiens vaardigheden even wisselend waren als eb en vloed. Dogger, die nog niet zo lang geleden mijn leven had gered en het de volgende ochtend alweer was vergeten. Ik zou hem vreselijk missen.

En mijn scheikundelaboratorium, dat zou ik ook missen. Ik dacht aan alle prachtige uren die ik in de verlaten vleugel van Buckshaw had doorgebracht te midden van de flacons, de distilleerkolven en de vrolijk borrelende bekers en reageerbuisen, dolblij dat ik het rijk voor me alleen had. En dan te bedenken dat ik mijn glaswerk nooit meer zou zien. Het was te erg voor woorden.

Ik luisterde naar de aanwakkerende wind die boven mijn hoofd tussen de bladeren van de taxushagen fluisterde. Het begon nu al kil te worden in de schaduw van de kerktoren en het zou niet lang meer duren voordat het donker werd.

Arme Flavia! Arme, morsdode Flavia!

Intussen hadden Daffy en Feely ongetwijfeld spijt als haren op hun hoofd dat ze gedurende mijn korte elf jaren op deze aarde altijd zo gemeen waren geweest tegen hun kleine zus.

Bij die gedachte biggelde er een traan over mijn wang.

Zou Harriet me opwachten om me welkom te heten in de hemel?

Harriet was mijn moeder, die een jaar na mijn geboorte was omgekomen tijdens het bergbeklimmen. Zou ze me na tien jaar nog wel herkennen? Zou ze nog steeds de bergbeklimmerskleren dragen die ze aanhad toen ze om het leven kwam, of zou ze die inmiddels voor een wit gewaad hebben verruild?

Enfin, wat ze ook zou dragen, ik wist dat het stijlvol zou zijn.

Toen klonk plotseling het klapwieken van vleugels, een geluid dat werd weerkaatst door de stenen muur van de kerk en tot een alarmerend volume werd versterkt door ontelbare vierkante meters glas in lood en de overhellende grafzerken die me omringden. Ik verstijfde.

Kon het een engel zijn – of, wat waarschijnlijker was, een aartsengel – die neerdaalde om Flavia's nobele ziel mee terug te nemen naar het paradijs? Als ik mijn ogen tot het kleinst mogelijke spleetje opende, kon ik door mijn wimpers gluren, maar veel zag ik niet.

Pech; het was een van de haveloze kraaien die zich altijd in de buurt van de kerk ophielden. Deze vagebonden nestelden al in de kerktoren sinds de metselaars in de dertiende eeuw hun gereedschap hadden ingepakt en waren vertrokken.

De idiote vogel was onhandig geland op een marmeren vinger die omhoogwees naar de hemel, en het beest keek me met zijn bespottelijke kraalooogjes koeltjes aan, zijn kop een beetje schuin.

Kraaien leren het nooit. Hoe vaak ik deze truc ook met ze had uitgehaald, vroeg of laat vlogen ze altijd uit de toren omlaag om op verkenning te gaan. De kraai heeft een beperkt denkraam, dus in de ogen van deze vogels kan een horizontaal lichaam op een kerkhof maar één ding betekenen: voedsel.

Zoals ik al tientallen keren had gedaan, sprong ik overeind en wierp ik de steen die ik in mijn dichtgeknepen hand verborgen had gehouden. Ik miste. Ik miste bijna altijd.

Met een verontwaardigd 'kra' sprong het ding omhoog en het fladderde weg achter de kerk, in de richting van de rivier.

Nu ik weer op mijn benen stond, besepte ik dat ik honger had. Geen wonder! Ik had al sinds het ontbijt niets meer gegeten. Vluchtig vroeg ik me af of ik in de keuken van het parochiehuis nog een paar overgebleven jamtaartjes of een stuk cake zou kunnen vinden. Het Vrouwencomité van de kerk was de vorige avond bijeengeweest, dus de mogelijkheid was niet denkbeeldig.

Toen ik door het kniehoge gras waadde, hoorde ik een merkwaardig snuffend geluid en even dacht ik dat de brutale kraai was teruggekomen om het laatste woord te hebben.

Ik bleef staan om te luisteren.

Niets.

En toen was het er weer.

Soms vind ik het een vloek en soms een zegen dat ik Harriets vlijmscherpe gehoor heb geërfd, aangezien ik, zoals ik Feely graag vertel, dingen kan horen waar je nekharen van overeind gaan staan. Een van de geluiden waar ik extra gevoelig voor ben, is het geluid van iemand die huilt.

Het kwam vanuit de noordwestelijke hoek van het kerkhof, ergens bij het houten schuurtje waarin de koster zijn grafdeversgereedschap bewaarde. Op mijn tenen sloop ik dichterbij en het geluid zwol aan; iemand had een lekker ouderwetse huilbui, de tranen met tuiten variant.

Het is een vaststaand feit dat de meeste mannen straal langs een huilende vrouw kunnen lopen alsof ze oogkleppen ophebben en zand in hun oren, terwijl geen enkele vrouw het verdriet van een soortgenoot kan aanhoren zonder onmiddellijk toe te snellen om haar te troosten.

Ik gluurde om een zwartmarmeren zuil heen, en daar lag ze, languit met haar gezicht omlaag op een kalkstenen graf. Haar

rode haar waaierde uit over de verweerde inscriptie als straaltjes bloed. Zonder de sigaret die elegant omhoogstak tussen haar vingers had ze een schilderij van een van de prerafaëlieten kunnen zijn, een Burne-Jones bijvoorbeeld. Ik vond het haast zonde om het tafereel te verstoren.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Gaat het?’

Het is eveneens een vaststaand feit dat men dit soort gesprekken altijd met een stompzinnige opmerking begint. Ik had er meteen spijt van.

‘O! Natuurlijk gaat het,’ riep ze terwijl ze overeind sprong en haar ogen afveegde. ‘Wat bezielt jou om op me af te sluipen? Wie ben je eigenlijk?’

Met een ruk van haar hoofd schudde ze haar haren naar achteren, en ze stak haar kin in de lucht. Ze had de hoge jukbeenderen en het dramatisch driehoekige gezicht van een ster uit de stomme film, en aan de manier waarop ze haar tanden ontblootte kon ik zien dat ze doodsbang was.

‘Flavia,’ zei ik. ‘Ik heet Flavia de Luce. Ik woon hier niet ver vandaan, op Buckshaw.’ Ik gebaarde met mijn duim in de juiste richting.

Ze staarde me nog steeds aan als een vrouw in de greep van een nachtmerrie.

‘Het spijt me,’ zei ik. ‘Ik wilde je niet aan het schrikken maken.’

Ze richtte zich tot haar volle lengte op – dat was niet meer dan hooguit één meter vijfenvijftig – en deed een paar stappen in mijn richting, als een heetgebakerde versie van Botticelli’s Venus, die ik ooit eens op een koektrommel van Huntley and Painers had gezien.

Ik liet me niet intimideren en staarde naar haar jurk. Die was gemaakt van roomkleurige katoen, bedrukt met ontelbare rode, gele en blauwe bloemetjes en fel oranje klaprozen. De jurk had

een strak lijfje en een wijde rok waarvan de zoom, zag ik, was besmeurd met half opgedroogde modder.

‘Wat heb jij?’ vroeg ze, en ze nam gekunsteld een trekje van de sigaret tussen haar vingers. ‘Heb je nooit eerder een beroemdheid gezien?’

Beroemd? Ik had geen flauw idee wie ze was. Ik overwoog haar te vertellen dat ik wel degelijk een keer een beroemdheid had gezien: Winston Churchill in eigen persoon, toch niet de minste. Vader had me hem aangewezen vanuit een Londense taxi. Churchill stond toen voor het Savoy met zijn duimen in de zakjes van zijn vest gehaakt te praten met een man in een gele regenjas.

‘Goeie ouwe Winnie,’ had vader bij zichzelf gompeld.

‘Ach, wat maakt het ook uit,’ zei de vrouw. ‘Stom dorp... stomme mensen... stomme auto’s!’ En toen begon ze weer te huilen.

‘Kan ik misschien ergens mee helpen?’ vroeg ik.

‘O, ga toch weg en laat me met rust,’ snikte ze.

Zoals je wilt, dacht ik. Eerlijk gezegd dacht ik veel meer dan dat, maar aangezien ik mijn leven probeer te beteren...

Ik bleef nog even staan en boog me een eindje naar voren om te zien of haar gevallen tranen een reactie aangingen met de poreuze grafsteen. Tranen, wist ik, bestaan voornamelijk uit water, natriumchloride, magnesium en potassium, terwijl kalksteen is opgebouwd uit calcië, wat bij hoge temperaturen oplost in natriumchloride. Zolang de temperatuur op het kerkhof van de Sint-Tancred niet met tientallen graden steeg, leek het echter onwaarschijnlijk dat er iets van chemisch belang zou gebeuren.

Ik draaide me om en liep weg.

‘Flavia...’

Ik keek om. Ze stak een hand naar me uit.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Het is gewoon een ontzettend nare dag geweest.’

Ik bleef staan, draaide me langzaam en op mijn hoede weer om en liep een paar passen terug. Met de rug van haar hand veegde ze opnieuw haar ogen droog.

‘Rupert was meteen al bij het opstaan in een slecht humeur, zelfs al voordat we vanochtend weggingen uit Stroatmoor. We hadden ruzie gehad, ik vertel het maar eerlijk, en toen dat hele gedoe met de auto... dat was echt de druppel. Hij is nu op zoek naar iemand die de auto kan repareren en ik... nou ja, ik ben hier.’

‘Je hebt erg mooi rood haar,’ zei ik. Meteen ging haar hand omhoog – op de een of andere manier had ik dat al verwacht – en ze glimlachte.

‘Peenhaar noemden ze me vroeger, toen ik zo oud was als jij. Peenhaar! Stel je voor!’

‘Je haar is niet oranje,’ zei ik. ‘Wie is Rupert?’

‘Wie is Rupert?’ herhaalde ze. ‘Je neemt me in de maling!’

Ze wees met haar vinger en ik draaide me om. Op de laan, bij de hoek van het kerkhof, stond een krakkemikkige bestelwagen, een Austin Eight. Op de zijkant, in zwierige gouden circusletters, nog steeds leesbaar ondanks het stof en de modder, stonden de woorden PORSONS POPPENTHEATER.

‘Rupert Porson,’ zei ze. ‘Iedereen kent Rupert Porson. Rupert Porson van Knabbel de Eekhoorn – en *Het betoverde koninkrijk*. Heb je hem nooit op de televisie gezien?’

‘We hebben geen televisie op Buckshaw,’ zei ik. ‘Mijn vader zegt dat het een verderfelijke uitvinding is.’

‘Die vader van jou is ongewoon wijs,’ zei ze. ‘Je vader is ongetwijfeld...’

Ze werd onderbroken door het rammelen van een losgeraakte kettingkast toen de dominee aan kwam hobbelen om de hoek van de kerk. Hij stapte af en zette zijn gammele Raleigh tegen een nabije grafzerk. Toen hij naar ons toe liep, bedacht ik dat

overste Denwyn Richardson niet beantwoordde aan het beeld van een typische dorpsdominee. Hij was groot en breed en joviaal, en als hij tatoeages had gehad, zou je hem aan kunnen zien voor de kapitein van een vrachtzoeker die in een of ander desolaat buitengewest dat nog over is van het Britse Rijk vermoed van de ene zonovergoten haven naar de andere stoomt.

Zijn zwarte kleren zaten onder de vlekken en strepen van krijtachtig stof, alsof hij onderweg van zijn fiets was gevallen.

‘Verdikkie!’ zei hij toen hij mij zag staan. ‘Ik ben mijn broek klem kwijt en nu is mijn broekspijp aan flarden.’ Hij klopte zijn kleren af terwijl hij naar ons toe liep en voegde er aan toe: ‘Straks krijg ik van Cynthia op mijn donder.’

De vrouw zette grote ogen op en wierp snel een blik op mij.

‘De laatste tijd krast ze mijn initialen met een naald in al mijn bezittingen,’ vervolgde hij, ‘maar dat kan niet voorkomen dat ik dingen kwijtraak. Vorige week het papier voor de hectograaf waarmee we het parochiebulletin drukken, de week ervoor een koperen deurknop uit de consistoriekamer. Om gek van te worden, werkelijk waar.’

Hallo, Flavia,’ zei hij. ‘Ik ben altijd verheugd om je in de kerk te zien.’

‘Dit is onze dominee, overste Richardson,’ vertelde ik de vrouw met het rode haar. ‘Misschien kan hij jullie helpen.’

‘Denwyn,’ zei de dominee, en hij stak zijn hand uit naar de onbekende. ‘We gaan hier sinds de oorlog informeel met elkaar om.’

De vrouw stak twee of drie vingers uit en raakte zijn handpalm aan, maar ze zei niets. Doordat ze haar hand uitstak, schoof de korte mouw van haar jurk omhoog, en ik ving een glimp op van een lelijke groen met paarse blauwe plek op haar bovenarm. Haastig bedekte ze de plek met haar linkerhand en ze trok de mouw weer omlaag.

‘En hoe kan ik jullie van dienst zijn?’ vroeg de dominee, gebarend naar de bestelwagen. ‘Het komt niet vaak voor dat we in ons landelijke gehucht bezoek krijgen van zulk illustre theatervolk.’

Ze glimlachte beleefd. ‘Onze auto heeft het begeven, of zo goed als. Er is iets met de carburator. Als het iets elektrisch was geweest, had Rupert het vast en zeker in een wip kunnen repareren, maar alles wat met benzine te maken heeft gaat hem boven de pet, vrees ik.’

‘O, hemel!’ zei de dominee. ‘Ik weet zeker dat Bert Archer van de garage het euvel kan verhelpen. Ik kan hem wel even bellen, als je wilt.’

‘O nee,’ zei de vrouw snel... misschien iets té snel. ‘We willen u niet tot last zijn. Rupert is naar de hoofdstraat gegaan. Waarschijnlijk heeft hij al iemand gevonden.’

‘In dat geval zou hij al terug moeten zijn,’ zei de dominee. ‘Ik bel Bert wel even. Hij gaat ’s middags vaak naar huis om een middagdutje te doen. Hij is de jongste niet meer zeg ik erbij, we worden allemaal een dagje ouder, dat spreekt vanzelf. Toch vind ik dat het nooit kwaad kan om, als men met automonteurs te maken krijgt, zelfs de meest gedweeë, de zegen van de Kerk te hebben.’

‘O, nee. Dat is veel te veel moeite. We vinden heus wel een oplossing.’

‘Quatsch,’ zei de dominee, en hij begaf zich tussen het woud van grafzerken door in de richting van de pastorie. ‘Het is een kleine moeite. Ik ben zo terug.’

‘Dominee!’ riep de vrouw. ‘Alstublieft...’

Hij bleef halverwege de volgende stap staan en kwam schoorvoetend terug.

‘We hebben... ik hoop dat u het begrijpt...’

‘Aha! Het is dus een kwestie van geld,’ concludeerde hij.

Ze knikte triest met haar hoofd gebogen en haar rode haar viel als een waterval voor haar gezicht.

‘We kunnen vast wel iets regelen,’ zei de dominee. ‘Ha! Daar is je man.’

Een klein mannetje met een veel te groot hoofd en duidelijk mank, hompelde over het kerkhof naar ons toe. Met elke stap zwaaide zijn rechterbeen naar buiten en beschreef dan een wijde, moeizame halve cirkel. Toen hij dichterbij kwam, zag ik dat zijn onderbeen gevangen zat in een zware ijzeren beugel. Hij moest een jaar of veertig zijn, maar zijn leeftijd was moeilijk te schatten.

Ondanks zijn geringe lengte leken zijn brede borstkas en gespierde bovenarmen uit zijn seersucker pak te barsten. Zijn rechterbeen was daarentegen meelijwekkend; zijn broekspijp hing slap omlaag en flapperde zinloos om een been dat zo te zien zo dun was als een luciferhoutje. Met zijn enorme hoofd zag hij er in mijn ogen uit als een reusachtige inktvis, die op ongelijke tentakels over het kerkhof liep.

Hij kwam tot stilstand en nam eerbiedig zijn platte pet af. Er kwam een woeste bos blond haar onder vandaan, in precies dezelfde kleur als zijn sik met snor.

‘Rupert Porson, neem ik aan?’ zei de dominee, en hij pompte de hand van de nieuwkomer enthousiast op en neer. ‘Ik ben Denwyn Richardson, en dit is mijn jeugdige vriendin Flavia de Luce.’

Porson knikte naar mij en wierp toen haast onopgemerkt een snelle blik op de vrouw, waarna hij een glimlach zo stralend als een zoeklicht op zijn gezicht toverde.

‘Motorpech, heb ik begrepen,’ vervolgde de dominee. ‘Erg vervelend. Aan de andere kant, als wij ons daardoor mogen verblijden met de komst van de schepper van *Het betoverde koninkrijk* en Knabbel de Eekhoorn, welnu, dan bewijst dit de oude spreuk, nietwaar?’

Hij vertelde niet op welke spreuk hij doelde, en niemand vond het belangrijk genoeg om ernaar te vragen.

‘Ik wilde net tegen je echtgenote zeggen,’ zei de dominee, ‘dat we het als een eer zouden beschouwen als het jullie zou lukken om voor enig amusement te zorgen in het parochiehuis terwijl de auto wordt gerepareerd. Ik besef natuurlijk heel goed dat jullie veelgevraagde artiesten zijn, maar het zou nalatig van me zijn als ik het niet in elk geval had gevraagd. Jullie zouden de kinderen uit Bishop’s Lacey – en ja, de volwassenen trouwens ook! – er een groot plezier mee doen. Het is goed dat kinderen af en toe de kans krijgen om hun spaarpot te plunderen voor een mooie culturele zaak, zeg nou zelf.’

‘Ik moet bekennen, dominee,’ zei Porson met een honingzoete stem – te groot, te sonoor, te stroperig, voor zo’n kleine man, vond ik – ‘dat we inderdaad drukbezet zijn. Onze tournee is zeer vermoeiend geweest, en Londen roept...’

‘Ik begrijp het,’ zei de dominee.

‘Maar,’ vervolgde Porson, waarbij hij dramatisch een wijsvinger opstak, ‘niets zou ons een groter plezier doen dan de kans te krijgen om ervoor te zingen, als ik het zo mag uitdrukken. Zo is het toch, Nialla? Net als vroeger.’

De vrouw knikte maar zei niets. Ze staaarde naar de heuvels in de verte.

‘Schitterend,’ zei de dominee, wrijvend in zijn handen alsof hij vuur probeerde te maken, ‘dat is dan afgesproken. Kom maar mee, dan laat ik je het parochiehuis zien. Het is een tikje have-loos, maar er is wel een podium, en de akoestiek is opmerkelijk, naar men zegt.’

Prompt verdwenen de twee mannen naar de achterkant van de kerk.

Het bleef een poosje stil. Toen zei de vrouw: ‘Je hebt zeker niet toevallig een sigaret voor me, hè? Ik snak ernaar.’

Ik schudde nogal stompzinnig mijn hoofd.

‘Hm,’ zei ze. ‘Je lijkt me een meisje dat best zou kunnen roken.’

Voor het eerst van mijn leven was ik sprakeloos. ‘Ik rook niet,’ wist ik uiteindelijk uit te brengen.

‘Waarom niet?’ vroeg ze. ‘Te jong of te verstandig?’

‘Ik wilde eigenlijk volgende week gaan roken,’ zei ik schaapachtig. ‘Ik ben er gewoon nog niet aan toe gekomen.’

Ze gooide haar hoofd in haar nek en lachte al haar tanden bloot, als een filmster. ‘Ik mag jou wel, Flavia de Luce,’ zei ze. ‘Maar ik ben in het voordeel. Jij hebt me verteld hoe je heet, maar je weet niet hoe ik heet.’

‘Nialla,’ zei ik. ‘Mr. Porson noemde je Nialla.’

Ze stak met een ernstig gezicht haar hand uit. ‘Dat is waar,’ zei ze, ‘maar jij mag me Moeder de Gans noemen.’